

ПРАВОВЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РОЗВИТКУ ГОСПОДАРЮЮЧИХ СУБ'ЄКТІВ

ПРАВОВІ ЗАСАДИ ПІДВИЩЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ АГРАРНИХ ПІДПРИЄМСТВ

*С.І. Міненко, Харківський національний
технічний університет сільського господарства
імені Петра Василенка, асистент кафедри організації
виробництва, бізнесу та менеджменту*

На сьогоднішній день перед українською державою стоїть ціла низка проблем соціально-економічного та політичного характеру, які потребують негайного вирішення. Не полегшує життя і ведення бойових дій на Сході України, які обходяться нашій країні декілька мільйонів гривень на день. Все зазначене вище вимагає пошуку джерел поповнення витратної частини бюджету держави, що в свою чергу передбачає розвиток найбільш перспективних секторів економіки, одним із яких є аграрний сектор. З давніх-давен Україна славиться своїми родючими землями, а тому законодавцю необхідно створити всі необхідні умови для того, щоб аграрні підприємства нашої держави розвивались та ставали більш конкурентоспроможними не лише на внутрішньому ринку України, а й за його межами.

То ж, що взагалі представляє собою конкурентоспроможність аграрних підприємств України? Конкурентоспроможність – це мірило спроможності об'єктів або суб'єктів до самовираження і самоствердження в умовах конкурентної боротьби, підґрунтям чого є динамічне цілеспрямоване самовдосконалення. Конкурентоспроможність як економічна категорія може мати різні формулювання, в основу яких безперечно буде покладено принципи забезпечення економічної життєздатності аграрного підприємства, які великою мірою залежать від сприйняття та оцінки існуючої фінансової, економічної, технологічно-господарської позиції на мікроекономічному рівні та дії багатоскладової ситуації на макроекономічному рівні [1].

Аналіз наукової літератури дає змогу констатувати, що нині

багато факторів впливають на рівень конкурентоспроможності підприємств незалежно від сфери суспільних відносин в які вони здійснюють свою діяльність. Втім, базовою, ключовою проблемою є саме недосконалість вітчизняного законодавства.

Найбільшою проблемою українського законодавства, яке визначає правові засади діяльності аграрних підприємств, та апіорі впливає на їх конкурентоспроможність, є моральна застарілість положень відповідних нормативно-правових актів, адже більшість із них були прийняті або наприкінці 90-х, та/або на початку 2000-х років. Втім, з того часу ринок змінився, то ж і підходи законодавця до організації діяльності аграрних підприємств повинні бути більш сучасними та прогресивними.

Усвідомлюючи вказане вище законодавець, наприкінці 2015 року прийняв “Концепцію Державної цільової програми розвитку аграрного сектору економіки на період до 2021 року”, метою якої є створення організаційно-економічних умов для ефективного, соціально спрямованого розвитку аграрного сектору економіки, стабільного забезпечення промисловості сільськогосподарською сировиною, а населення – високоякісною та безпечною вітчизняною сільськогосподарською продукцією, збільшення обсягів виробництва продукції з високою доданою вартістю, посилення присутності України на світовому ринку сільськогосподарської продукції та продовольства [2]. Разом із тим, окреслену Концепцію можна оцінити неоднозначно. З одного боку, вона відображає те, що законодавець дійсно усвідомлює і розуміє проблеми у аграрній сфері України. З іншого ж боку, шляхи подолання вказаних проблем видаються більш абстрактними, законодавець не наводить реальних цифр і показників, яких слід досягти.

Завершуючи представлену наукову працю доводиться констатувати той факт, що на сьогодні українські аграрні підприємства займають не ті позиції на світовому ринку, яких вони дійсно заслуговують та на які вони можуть розраховувати маючи реальну економічну та правову підтримку з боку держави. Саме тому нині не викликає сумніву, що перед українським законодавцем стоїть важливе завдання: створити таке правове поле, за яких рівень конкурентоспроможності аграрних підприємств України, незалежно від їх розміру, буде неухильно і стабільно зростати. Зазначене, беззаперечно позитивним чином вплине на економіку країни взагалі і на добробут кожного громадянина зокрема.

Список використаних джерел

1. Бужин О.А. Конкуренентоспроможність продукції тваринництва сільськогосподарських підприємств: дис... д-ра екон. наук : спец. 08.00.04 / О.А. Бужин; Луганський нац. аграр. ун-т. – Луганськ, 2009. – 442 с.
2. Про схвалення Концепції Державної цільової програми розвитку аграрного сектору економіки на період до 2021 року / Розпорядження Кабінету Міністрів України від 30.12.2015 №1437-р

ОСОБЛИВОСТІ УКЛАДАННЯ ТА ВИКОНАННЯ ЗОВНІШНЬОЕКОНОМІЧНИХ ДОГОВОРІВ В УКРАЇНІ

*В.В. Гой, Тернопільський національний технічний
університет ім. І. Пулюя, студентка 2-го курсу, спеціальність
“Фінанси, банківська справа та страхування”*

*Н.Ю. Мариненко, Тернопільський національний технічний
університет ім. І. Пулюя, професор кафедри економіки та
фінансів, д.е.н, доц. – науковий керівник*

Інтеграція у світове господарство і розвиток міжнародних відносин є пріоритетним напрямком зовнішньоекономічної діяльності багатьох країн. Однією з основних форм зовнішньоекономічних відносин є зовнішньоекономічний договір (контракт).

Згідно з Цивільним кодексом України, стаття 202, договором вважають “угоду двох чи кількох осіб, спрямовану на виникнення, зміну чи припинення прав і обов’язків” [1].

Відповідно до п. 9 ст. 1 Закону України “Про зовнішньоекономічну діяльність” під зовнішньоекономічним договором (контрактом) розуміють “матеріально оформлену угоду двох чи більше суб’єктів зовнішньоекономічної діяльності та їх іноземних контрагентів, спрямовану на встановлення, зміну чи припинення їхніх взаємних прав та обов’язків у зовнішньоекономічній діяльності” [2].

Відповідно до чинного законодавства, зовнішньоекономічний договір повинен містити такі умови: назва, номер договору, дата і місце його укладання; преамбула; предмет договору; кількість і якість товару; умови постачання товарів; ціна і загальна вартість